

בפעולה בחו"ל - נכנס למיבצרים - רא"ן אחדים מהם - והוצע לו:

בוא הצטרף ל"פתח"!

מצטלם אתם ומסתובב בחברתם?
שוב מבוכה. "אני כבר מצטלם שלושה ימים. אני לא יודע עם מי ולמה."

★ ★ ★

נחוש בהחלטותי לראות את הפלסטינים גם בפעולתם, הלכתי לאיספה ערבית נוספת, אשר עמדה להיערך ליד אחד הבניינים המרוחקים יותר.

כשהגעתי למקום, ראיתי שיש שם כ- מאתיים איש, רובם ערבים. הולטים שבהם היו אנשי הבעת הסורים, אנשי אירגונים ימניים מלבנון, ואנשי אל-פתח. כמו כן היו במקום נציגי משיחות זרות אחרות.

עאספה שהם מקבלים את הוראותיהם "מהריאקציה הערבית, מכחיית ומסעודיה" הוויכוח היה חריף ביותר.

★ ★ ★

למחרת, שוב פגשתי בהם - כשאני הולך לבקר בחור עימו התידדתי, וש' כא עם המשלחת של פרו. באותו ביתן גרה גם מישלחת אל-פתח.

ליד הולת עמד אוטובוס מכוסה פלאק-טיים, המראים חייל ערבי המחזיק בתת-מיקלע ומעליו הסיסמה: "מאבק עד לנצח חו"ן! פלאקטים דומים קישטו את הבניין. היתה זו תעמולה מגוננת ביותר. שלט

אחד הראה את השם "ישראל" - כשהוא חצוי על-ידי צלב-קורס. שלט נוסף הציג חייל ערבי המחזיק בתת-מיקלע ועליו יושבת - יונה צחורה.

כשניסיתי להיכנס לבניין, כדי למצוא את ידידי, נתקלתי בשומר-רסף שתבע את הפר-טיים האישיים והתעודות שלי. היו אלה סידורי-ביטחון שלא היו נהוגים בשום בני-יין אחר. נדרשתי להמתין באולם צדדי, מבלי שיינתן לי להיכנס.

כעבור כמה דקות חזר השומר ואמר, באדיבות רבה, שידידי איננו. אחר-כך ליווה אותי, צעד אחר צעד, עד לדלת.

צעקו אנשי אל-פתח, ש' הפגינו בתהלוכות מלוות "ננקום בישראל!" הם היו הקיצוניים בין הערבים, וקריאותיהם - הלאה ישראל! - לא מצאו חן בעיני ראשי המישלחות הערביות האחרות.

החוטמלנית היא צעירה פלסטינית הלומדת באוניברסיטת אל-אזהר בקאהיר. הנערה חילקה סרטי-סימאיות: "סולידריות עם עמי ערב."

היתה זו פגישתי החיה האחרונה עם אל-פתח. מחוסר-ברירה, התחלתי לעלעל בחומר. נוכחתי מייד לדעת שהדימוין שבו מרובה מן המציאות: היו שם תיאורים דימויוניים של פעולות-קרב בישראל ודבריה-התרברבות. לעומת זאת, התרשמתי עמוקות מצויריו הכאובים של אמן פלסטיני היושב בלבנון, איסמעיל שאמוט שמו. תמונתו - שלא הוחרמו בחיפה משום שפשוט שכחתי ל- הכריז על קיומן - חרורות כאב, געועועים ואהבה לעמו.

ברור שיצירות אלו משמשות, בהצלחה רבה, ככרזות-תעמולה לאל-פתח. (בשבוע הבא: מה אומרת התעמולה של "אל-פתח")

לפתע התחיל הקהל קורא "יעישי!" (יחי!) לעבר יצור צרחני שהשמיע קריאות היסט-ריות באמצעות הרמקול. הקהל היה צעקני ונירגש, והגיב בקול-יקולות. בשיאה-ההתלהבות התארגנה תהלוכה שסו-בבה את הבניינים, כשהצועדים בה קוראים סיסמות פראיות, וביניהן שוב ושוב הפי-מן החוזר אללה-אכבר ("אלוהים גדול!"). הניגוד לאסיפת-הבוקר היה תהומי. הייתי מן הסתם הישראלי היחיד במקום. נחפזתי להסתלק: לא היה כל טעם להיות שם, כי אחרת שכוח, והיתה קיימת אפשרות ש' יעשו בי שפטים, אם יגלו מי אני.

★ ★ ★

ערב התקיימה עצרת-הסיום של יום הסולידריות עם העם הערבי. שם פגשתי סוף-סוף איש אל-פתח הרוצה לשוחח עם ישראל. ליתר דיוק - הוא חיפש אותי. "שמעתי שיש כאן יהודים מישראל", פתח באנגלית. "מה דעתך על בעיית הפליטים? מה אתה חושב על הציונות? האם אתה קומוניסט?"

לא היה לי פנאי לחשוב הרבה. עניתי שאני בעד ארץ-ישראל השייכת לכל הוש-ביה, פלסטינים וישראלים כאחד. הוא קיבל את דברי בהתלהבות, לחץ את ידי בחום - ופתח בשטף ארוך של אידיאו-לוגיה, ושל התסארות על הצלחות אל-פתח. אחר-כך, בלחש, שאל אותי אם אני מוכן לעזור לאירגון אל-פתח. עניתי, כמובן, בשלילה. אז הוציא מכיסו תצלומו של צעיר צרפתי והסביר לי שההוא כן עזר להם. כיוון שעמדתי בסירובי לעזור לאל-פתח, הסתכל בי אישישתי במרירות והפליט: "קודם אמרת לי שאתה לא ציוני. שיקרת!" - והלך.

גיבורי היום

אנשי אל-פתח הופיעו בעצרת סולידריות עם עמי-ערב, כשהם נושאים פלאקט ענק, בו מצוירת מפת-ישראל ועליה כתוב "פתח" - מהפכה עד לניצחון. לידם בתמונה נראים אנשי המישלחות של לבנון ושל מצרים.